

HÍREINK

Január 6-án, hétfőn, **Vízkereszt** ünnepén templomunkban teljes liturgikus rendet tartunk. Ezen a napon kezdődik a **házszentelések** s egyúttal a lelkipásztorral való személyes találkozások lehetőségének örömteli időszaka. Egyeztetés személyesen, telefonon, ímélen.

Idén is megtartjuk **ökumenikus ima-találkozásainkat** kertvárosi templomainkban. A január 20-i héten zajló istentiszteletek helyszínét, időpontját és pontos rendjét a vasárnapi hirdetésekben, illetve honlapunkon közöljük.

A **Jókeddvű Keddek** beszélgetős találkozója a házszentelések miatt január hónapban elmarad.

Újra rendszeres a **vasárnapi gyónási lehetőség** templomunkban. Minden hónap első vasárnapján **Dr. Soltész János**, harmadik vasárnap **Kovács Róbert atya** gyóntat. Parókusunk – előzetes egyeztetést követően – bár mikor örömmel áll rendelkezésre gyónásra, lelki beszélgetésre egyaránt.

Lakóhelyükön élő **betegeinket** minden hónap első péntekén keresem fel. A kórházban fekvő betegek lelkipásztori ellátását ugyanakkor külön erre a munkára kinevezett paptestvérek végzik. A Szent István utcai épületekben Szabó Antal (06-30/517-67-58) és Virág László (06-30426-84-19), a Sóstói úti kórházrészben pedig Mosolygó Marcell atya (06-30/955-94-86) áll betegeink rendelkezésére. Keressék őket bizalommal elérhetőségükön!

A Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus (NEK 2020) előkészületének jegyében **előadás-sorozat** kezdődik a rókahegyi templomban. (Cím: Nyíregyháza-Sóstóhegy, Nyírség u. 39.) Az első alkalom január 7-én 17 órakor lesz, előadó Zadubenszky Norbert, egyházmegyénk NEK-felelőse.

Egyházközségünk életének benső lényege az eucharisztikus közösség, amely a közös Isten-dicséretben, a Szent Liturgiában valósul meg, és az egymás iránti szeretetben ölt testet. Mindehhez teret ad a templom és a parókia épülete, s az imádságos és közösségi találkozások kerete. Ezek fenntartása mindnyájunk öröme s ugyanakkor anyagi terhe is. Egyházfenn tartási hozzájárulásunk, egyházközségünk anyagi támogatása ezért – lehetőségeink arányában – mindannyiunk lelkiismereti kötelessége.

Tisztelettel kérjük, hogy aki nem tudta még befizetni 2019. évi egyházfenn tartási hozzájárulását, igyekezzék eleget tenni e lelkiismereti kötelezettségének. A befizetés történhet személyesen a parókián vagy átutalással az egyházközség 11100702-18799303-36000001 sz. bankszámla-számára. A 2019. évi befizetéseket **2020. január 15-ig** várjuk.

Nyíregyháza-Kertvárosi Görögkatolikus Parókia, Nyíregyháza, Legyező u. 3.

Honlap: www.kertvarosigorogok.hu; Tel. 06-30/415-50-92; E-mail: obbagy@upcmail.hu

Felelős kiadó: Obbág László parókus

A KERTVÁROSI GÖRÖGKATOLIKUS
PARÓKIA ÉRTESÍTŐJE

LEGYEZŐ

2020. JANUÁR

„Ma a vizek természete megszenteltetik...” – Vízkereszt, Úrjelenés

1. Urunk megkeresztelkedésének előestéjén liturgiánkban a karácsonyra utalva azt énekeljük: „Fényes volt ugyan az előbbi ünnep, de fényesebb a következő...” Első hallásra furcsának tűnik ez az összehasonlítás: a karácsony varázslatos hangulatával, magával ragadó bájával aligha vetekedhet a Jordán-parti esemény. Valóban: Jézus megkeresztelkedését nem kíséri éjféli misés romantika, mégis epifániaként, Úrjelenésként ünnepeljük ezt a napot; mert „a Jordánban való kereszteltesedkor, Urunk, **kijelentetett** nekünk a **Szentháromság** imádtatása.” Vagyis – és ez az ünnep elsődleges mondandója – itt és most válik nyilvánvalóvá számunkra a titok: Isten – Szentháromság, Atya és Fiú és Szentlélek. Az ünnep ikonja az evangéliumot tolmácsolja: a Jézus Krisztusban testet öltött Fiú a Jordán vízében áll, fölötte galamb képében a Lélek, fölül pedig egy kéz képviseli az Atyát, aki láthatatlan, de hangja tanúskodik Jézusról.

2. A Jordán-parti esemény másik fontos mozzanata az, ahogyan **Jézus** a keresztelkedésében **közösséget vállal az emberrel**. Neki nem volt szüksége János kereszttségére, erre az élet jobbítását, megújítását célzó jelképes aktusra, mégis ezáltal vállalja a közösséget népével és az emberiséggel – a bűnben, az elesettségben, az Istentől való távolság száműzöttségében. És nem is csak az emberrel vállal közösséget. Amikor bemerül a Jordán vízébe, isteni lénye mintegy átjárja az egész mindenséget, hogy jelenlétével megváltoztassa, világosságával megvilágosítsa azt. Ahová Jézus belép, megszenteltetik az élet, és az egész lét – vagyis minden: a víz, a tűz, a búzamazag, a mező lilioma, az olaj, a kenyér, a bor, a természet, az egész világ – Isten jelenlétét tükrözi.

3. Templomainkban Urunk megkeresztelkedésének ünnepén, január 6-án nyilvános **vízszentelést** végzünk; sőt falvainkban itt-ott még manapság is kimegyünk a patakokhoz, a kutakhoz megszentelni a vizeket. A látszólag régies, sokak által már megmosolygott szokásoknak egyre fájóbb az aktualitásuk, hiszen pusztuló, szennyezett vizeink mögött környezetünk, megsebzett bolygónk minden fájdalomla fölsejlik. Az Isten üzenetére figyelve bizony látnunk kell, hogy az ember halálos bűne versenyfutása önmagával, amely a technológia fejlesztésével önmagát pusztítja, és az embert vakká teszi minden igazi értékkel szemben. Evangéliumból fakadó kötelességünk tehát, hogy megőrizzük ezt a világot olyan helynek, ahol Istennel ma is találkozni lehet.

NEM TUDTAM REPÜLNI...

Egy óvodás kislány angyal-szerepet kapott a karácsonyi pásztorjátékban. Rövid verset, éneket kellett megtanulnia. Ez nehézség nélkül sikerült; úgy tűnt, minden rendben lesz. Szenteste azonban a kislány leblokkolt, meg sem tudott szólalni. Csak állt bénultan, és potyogtak a könnyei.

Az édesapja vigasztalta, és tapintatosan megkérdezte tőle:

– Kislányom, mi történt? Mi baj volt? Hiszen otthon többször is elmondtad a verset, elénekelted a dalocskát. Tudtad!

A kislány színpogva válaszolt.

– Igen, apa! A verset, az éneket tudtam. De nem tudtam repülni!

Az édesapa letörölte kislánya könnyeit, és vigasztként ennyit mondott:

– A legfontosabb, hogy ott volt a kezdedben a csillag. Te mutattad az utat a többieknek Betlehem felé.

A bájos történet túlmutat önmagán; megfelelő figyelemmel az óév hálaadásának, az új esztendő indulásának alap gondolatait adhatja számunkra.

Az új esztendő elején évről évre kiosztatnak a szerepek. Minden évre megkapjuk a feladatokat, a tennivalókat, jelképesen a verseket, énekeket.

A „versek” a kötelező teendők, a napi feladatok. Az iskolában nem mindig tanultuk szívesen a memoriterekét, sokszor csak felmondtuk, elskandáltuk a verset, nem mindig sikerült annak lényegi mondandójáig eljutnunk. De mily nagyszerű öröm, ha egy-egy versben, kötelező olvasmányban a gazdag tartalmat is magunkévá tudtuk tenni! – Tesszük a napi feladatainkat, végezzük a „kötelezőt”. Érték az akkor is, ha „csupán” felmondjuk, ha szűrően elskandáljuk – de mily nagyszerű öröm, ha a „versben”, azaz a hétköznapi feladataiban a roboton túl meglátjuk állapotbeli kötelességeink teljesítésének szépségét, értékét, ha boldogít minket a jól végzett munka!

Az ének emelkedettebb önmagunkról szól. Mintha a két művészeti ág – az irodalom és a zene – kétszeres erőt, kétszeres szépséget rejtene. Az „ének” mindennapjaink kontextusában a szeretetben önmagunk fölé emelkedés örömét, az empátia készségét és megvalósulását rejti.

„Megmondom a titkát, édesem, a dalnak:

Önmagát hallgatja, aki dalra hallgat.

Mindenik embernek a lelkében dal van,

és a saját lelkét hallja minden dalban.

És akinek szép a lelkében az ének,

az hallja a mások énekét is szépnek.” (Babits)

A kislány csak állt némán, és könnyezett. Olykor nekünk is kicsordulnak és végigfolynak a könnyek az arcunkon, a szívünkön. Talán nem is olyan nagy baj. Érték, drágagyöngy lehet Isten előtt a könnyünk, ha az fáj, hogy nem elég szép a „versünk”, hogy nem elég tiszta az „énekünk”, hogy nem elég fényes a „csillagunk” – de leginkább: ha az fáj, hogy nem tudunk repülni.

Mert mégiscsak arra vágyunk. Jelent vigaszt, nem is akármilyet, ha a csillagot fel tudjuk mutatni. Ha segít másnak a magunk pislákoló mécsbele, szentjánosbogárnyi fénye. De mindaz a szépség, mindaz a boldogság, amit a „vers” jó szívvel elskandált kötelességében, az „ének” meg-megcsillanó harmóniájában, a „csillag” utat mutató fényében felfedezünk, csak még fájóbbá teszi a felismerést: hogy nem tudunk repülni.

Nem tudunk repülni? Ha a mitológiai Ikaroszt akarjuk utánozni, megbukunk. Ha a mesebeli Münchaussennel akarjuk felemelni önmagunkat, nincs esélyünk. Az egyetlen esély, ha tudjuk: minden kegyelem.

„Először sírsz. Azután átkozódsz. Aztán imádkozol.

Aztán megfeszíted körömszakadtig maradék-erőd.

Akarsz, egetostromló akarattal – S a lehetetlenség konok falán

Zúzod véresre koponyád. Azután elalélsz.

S ha újra eszmélsz, mindent újra kezdesz.

Utoljára is tompa kábulattal, szótalannul, gondolattalannul

Mondod magadnak: mindegy, mindhiába:

A bűn, a betegség, a nyomorúság, a mindennapi szörnyű szürkeség
Tömlöcéből nincsen, nincsen menekvés!

S akkor – magától – megnyílik az ég, mely nem tárult ki átokra, imára,
Erő, akarat, kétségbeesés, bűnbánat hasztalannul ostromolták.

Akkor megnyílik magától az ég, s egy pici csillag sétál szembe veled,
S olyan közel jön, szépen mosolyogva, hogy azt hiszed: tenyeredbe hull.

Akkor – magától – szűnik a vihar,

Akkor – magától – minden elcsitul,

Akkor – magától – éled a remény.

Álomfáidnak minden aranyágán

Csak úgy magától – friss gyümölcs terem.

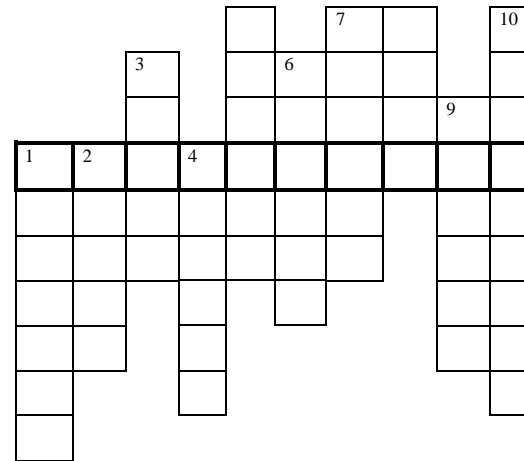
Ez a *magától*: ez a *Kegyelem*.”

(Reményik Sándor: *Kegyelem*)

A kegyelem – bocsánat a kifejezésért – „repülő szőnyege” nem folytonos szálldogálás, hanem Pilinszky János *Egyenes labirintusának* megsejtése:

„Milyen lesz az a visszaröpülés, amiről csak hasonlatok beszélnek, olyanfélék, hogy oltár, szentély, kézfogás, visszatérés, ölelés, fűben, fák alatt megterített asztal, hol nincs első és nincs utolsó vendég, végül is milyen lesz, milyen lesz e nyitott szárnyú emelkedő zuhanás, visszahullás a fókusz lángoló közös fészkebe? - nem tudom, és mégis, hogyha valamit tudok, hát ezt tudom, e forró folyosót, e nyílegyenes labirintust, melyben mind tömöttebb és mind tömöttebb és egyre szabadabb a tény, hogy röpülünk.”

*Köszönet, Urunk, a 2019-es „versekért”, az „énekekért”, a „csillagokért”.
Köszönet az angyal-szerepben elnémuló –mert repülni akaró– óvodás kislányért. De leginkább: köszönet a kegyelemért, köszönet a repülésért. Eből adj többet jövőre... Kérjük a felismerést, a vágyat, a szárnyat, a szívet.*

Humor farsangra – avagy ne vessünk kicsit magunkon, az mindig segít

Két jóbarát kártyázik az idősek otthonában, mint minden nap már vagy harminc éve. Egyiküknek állandó problémája van a kártyalapok megjegyzésével, így mindig a felesége segít neki. Egyik nap azonban teljesen önállóan játszik, minden lapra emlékszik. Megkérdezi a barátja: – Öregem, ezt meg hogy csináltad? – A feleségem beíratott egy memóriafejlesztő iskolába, azóta semmi gondom a memóriámmal. – És mi a neve ennek az iskolának? – Ööö... hogy is hívják azt a virágot, ami szúrós és vörös színű? – Rózsa. – Hé, Rózsa, mi a neve annak a memóriafejlesztő iskolának?

Hentes lánckesztyű eladó. Egyik 5 ujjas, a párja 3 ujjas.
Három szobás családi ház utcára néző nagymamával eladó.

- Állj meg a benzinkútnál, mert tankolni kell. – Ennél? – Mondom: tankolni!
- Piroska! Vigyázz, mert itt ólálkodik a farkas!
- Jaj! Megtennéd, hogy elűzöd?
- Persze. Pűrűskű! Vűgyűzz, műrt ütt ülülkűdűk ű fürkűs!

A farkas nagyon szerette a betűket. Felfalta a nagy I-t meg a piros K-t.

FELADAT – Egy „nedves” feladvány...

1. Katasztrófa a Teremtés könyvében. 2. Próféta, akinek vízzel leöntött ol-tárán tűz gyulladt. 3. Vízen talált csecsemő. 4. A 2. sz. esemény színhelye. 5. Palástjának érintésére kettévált egy folyó. *(Ha nehéz, segít a 2Kir 2. fejezete.)* 6. Ez a folyó vált ketté. 7. A gyapjúból harmatot facsaró bíra. 8. A 3. sz. személy megtalálásának színhelye. 9. Próféta, aki a messiási idők leírásában többször használja a „sivatag helyett oázis, puszta, kiaszott vidék helyett vizek forrása” képeket. 10. A kivonulást követően a választott nép megszabadulásának, illetve az egyiptomi sereg pusztulásának a helye.

5 8 _____